

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ

УНИНИЕ СЛЕД ПРАЗНИКА

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Казах му: „Винаги всичко започва от утре.“ Изглеждаше съвсем скапан. Освен това брадясал. И на двамата ни горчеше в устата, а скоро щеше да се съмне. Отдалеч се дочуваше съскането на боклукчийския камион по улица „Варен“.

Луи е стар приятел, но прекалено често се влюбва и това го прави досаден. „Точно така, а после ще ми кажеш, че животът е като деня след края на празника...“ Той постави стара плоча 45 оборота на Арета Франклин, а аз допих бутилката.

— Виждал ли си очите й? Кажи де, виждал ли си очите й?

Разбира се, че бях виждал очите й, познавах Летиция и изобщо не бях забравил, че на времето същите тези очи ми бяха създали подобен проблем. Луи беше затънал до уши и Арета редеше малка молитва за двама ни...

— Тя ми каза, че скоро ще се видим.

— Имаш ли телефона й?

— Ами...

— Монсо 43–32.

— Но...

— Никакво но.

Тя вече беше будна. Но не беше сама и Луи веднага затвори. Сега вече ми стана ясно, че тази нощ няма да се спи. „Нали те предупредих? Тя си е такава: всеки път, когато ти каже здравей, все едно, че ти казва сбогом.“ Съжалявах, че съм бил толкова рязък. Ненавиждах да утешавам Луи, защото той ми напомняше собствените ми минали неприятности. В стаята нахлу тревогата.

Ако някой се интересува за адреса на тревогата, веднага ще му кажа къде обитава. Човек винаги я среща в точно определени часове. Тревогата може да бъде открита на свършено конкретни места.

Ала Луи обичаше да страда. Той принадлежеше към онази категория индивиди, които отказват да членуват в клубове, ако там приемат за членове хора като тях. В известен смисъл бях съвсем наясно защо работите не вървят. Работите на Луи не вървяха, защото нямаше как да тръгнат.

— В крайна сметка изобщо не ми пука. Важното е, че аз я обичам. Това е важното, за останалото не ми пука.

— Луи, да ти се намира долипран^[1]?

Повървахме известно време. Закусихме в *Бара на пазара*. Тръгнахме си, без да платим. Наложих да потичаме малко. На улица „Лобино“ срещнахме певеца Дани^[2]. Аз повърнах пред *Фернан*. Луи си смръкна една доза пред *Ги*.

За всичко бях виновен аз. На мен ми хрумна да отидем там. Добре помня адреса на Летиция. Казах го на шофьора на таксито: авеню „Веласкес“ в VIII район. Еднопосочна улица откъм парка „Монсо“. Нищо не бях забравил. Раната все още зееше. За всичко съм виновен аз.

Луи си смръкна здравата във всяка ноздра и след това позвъни. О, Петиция, ангел мой, защо отвори така лесно вратата? Не са ли те учили, че първо трябва да попиташ кой е, преди да отвориш кутията на Пандора?

— Бързо ѝ затисни устата!

Веднага го направих. Летиция ме ухапа. Стиснах юмрук и я фраснах по лявото око. Луи ѝ изви ръцете зад гърба. Апартаментът вонеше на попърс^[3] (на влизане той беше разсипал флакончето). Родителите на Летиция бяха заминали на работа. Нейният тъпкач също. Така че имахме цял ден на разположение.

Опитвали ли сте се някога да заврете топка за тенис в устата на момиче? Имайте предвид, че ще ви трябва доста време. Инак обаче си струва: сега вече Летиция не кресци; или по-скоро да, но никой не я чува. Родителите ѝ имат вкус: кресла стил Луи XIV плочи на Дорс, ирландско уиски. Подпалихме първите, издраскахме вторите и изпразнихме бутилката — в този ред. Освен това Луи откри нагайка в стаята на Летиция (тя тренира езда). Отмъстихме ѝ от името на нейния кон.

— Кажи ми, нима не би могла да се влюби в мен?

— Остави тази работа...

— Двамата можехме да заминем на пътешествие... Можехме да си живеем спокойно, никой нямаше да ни пречи...

— Луи, мисля си, че не трябва да се задържаме много тук.

— Каза ми, че сме щели да се видим съвсем скоро...

— Окей, Луи, но сега е малко късно да се жените, струва ми се, че доста се поразвихрихме тука и трябва да си вдигаме чукалата, преди някой да се е прибрал!

— Летиция... Л.Е. в А.Т.И.Ц.И.Я... (всичко това по мелодия на Серж Генсбург).

— Луи, прави каквото намериш за добре, но аз се чупя!

Ледена вихрушка ме зашлеви по лицето. Улицата лъщеше от дъжда. Луи напълно беше откачил и мен ме хвана шубето. Той остана горе при припадналата Летиция. Припаднала и вързана. Нещо ми се губи, но все ми се струва, че Луи беше откачил.

Празниците са като живота: раждат се и умират също като хората. Преживяват върхови моменти и падения. И горе, и долу. Също като нас блясват и падат в праха. Също като за нас, за празниците няма утре.

Когато Луи ми се обади по телефона, не вдигнах слушалката. Секретарят записа всичко. Не можах да разбера всичко, но общо взето ми съобщаваше, че той и Летиция накрая успели да се сдобрят. Питаше ме дали съм съгласен да му бъда кум. Дали искам да стана кръстник на тяхното дете. Плачеше: направо можеше да се чуе как сълзите се стичат по слушалката.

По телевизията госпожиците от Рошфор полюляваха тела. Жак Деми^[4] беше починал. Когато някой умре, веднага пускат негови филми. Затова и хората правят кино. За да придадат важност на живота си. После отново заспах.

Сънувах сън, сънувах свят, изпълнен с ярки цветове и момичета с бронзови трапчинки; мелодии от детството ми звучаха в заглъхналите ми уши; отгоре се сипеше слънце. Сънувах, че вървя към теб и ти ме хващаш за ръката. Сънувах, че сърцето ми се изчервява, че двамата тичаме сред гора от лилии, а птиците разцъфтяват. Сънувах любовта и се влюбих в този сън.

[1] Медикамент на основата на парацетамола. — Бел.прев. ↑

[2] Дани Брийан — нашумял изпълнител на съвременна френска естрадна музика. — Бел.ред. ↑

[3] Течни субстанции със съдоразширяващо действие. Използват се като афродизиак и за усилване действието на други наркотици. Съхраняват се във флакони, от които се вдишват. Силно токсични. — Бел.прев. ↑

[4] Френски режисьор (1931–1990). Създател на френския филмов мюзикъл. („Шербургските чадъри“, „Госпожиците от

Розфор“). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.